

[Wilhelm]

kort bemærkning, når jeg hører hr. Mølgaard tage dansk børneteaters pioner, Vibeke Gårdmand, til indtægt for dette superliberalistiske synspunkt, som retsforbundet har, at der ikke skal ydes offentlig støtte. Det var et rigtigt citat, naturligvis, af Vibeke Gårdmand i advarslen mod de politiske diktater, men det skal dog i sandhedens interesse siges, at ingen nok har gjort mere for at kæmpe for øget økonomisk støtte til børneteatervirksomhed og i det hele taget til børnekulturel virksomhed end Vibeke Gårdmand, og derfor var det ikke helt betegnende. Det kræver i hvert fald den korrektion, når hun direkte blev koblet på retsforbundets superliberalistiske holdning til offentlig kulturstøtte.

Jeg synes i øvrigt, at superliberalisterne på dette punkt burde overveje med sig selv, om de nogen sinde i historiens forløb har set et samfund eller kan pege på et samfund, hvor disse ideer har kunnet forenes med, at der faktisk var en kulturel aktivitet eller en videnskabelig aktivitet. Er nogen af de samlinger og museer, hr. Mølgaard talte om, opstået i situationer, hvor det kunne betale sig, efter vort samfunds meget snævre økonomiske kriterier, at de opstod? Ingen. Er nogen del af den arv i musiklivet osv., som vi kender og værdsætter i dag, opstået, fordi det på noget tidspunkt kunne betale sig ud fra disse ideer hentet fra det georgistiske ozonlag? Eller er det, fordi der dengang var en anden form for mæcenvirksomhed og formodentlig en ikke mindre politisk styring, som man selvfølgelig også den dag i dag må advare imod, men som immervæk har været betingelsen for, at det kunne eksistere, at det kunne trives, at der et eller andet sted i systemet blev anlagt andre kriterier end de rent kommercielle, som er mere enerådende i dag i øvrigt, end de nogen sinde har været i tidligere samfund?

(Kort bemærkning).

Mølgaard (DR):

En kort bemærkning tillader jo ikke gentagelse af alt, hvad man sagde i første ombæring, men hvis hr. Wilhelm havde lyttet efter, ville han have erfaret, at jeg ud over at tilkendegive principielle superliberalistiske synspunkter dog ikke gik så vidt i superliberalismen, at samtlige de institutioner, han omtaler, efter vores opfattelse absolut ikke

skulle være nogen statsopgave i enhver situation. Jeg nævnte adskillige institutioner, som det efter vores opfattelse også fortsat er en naturlig statsopgave at drive.

Jeg vil dernæst vedrørende citatet af Vibeke Gårdmand sige, at jeg anser det ikke for misbrug at fremdrage hendes advarsel imod politisk styring, al den stund jeg tilkendegav to standpunkter vedrørende modstand mod politisk styring. Det ene er, at den politiske styring er mest risikabel i det omfang, hvor der gives politisk dikterede bevillinger til kulturlivet. Så længe disse gives, er det en vigtig opgave for os i retsforbundet at modvirke, at de gives i en censurpræget retning, sådan at den ene form kan få, fordi den er uskyldig, mens den mere kontroversielle form ikke kan få det, og hr. Wilhelm burde vide fra enhver afstemning her i salen, at det er en linje, vi helt konsekvent har fulgt.

Bjørn Elmquist (V):

Det, der kalder mig på talerstolen, er den del af kulturpolitikken, som idrætten udgør. Nogle rynker måske stadig på næsen, når man taler om idræt som en kulturudfoldelse, men til dem vil jeg sige, at vi må ikke glemme, at netop idræt er den brede, folkelige kulturelle udfoldelse, der aktiviserer den største del af befolkningen.

Idrætten hører hjemme i vor debat i dag, selv om der hidtil ikke er bragt mange ord eller tanker på bane i dagens indlæg. Det får mig til, trods sammenhængen mellem idræt og kultur, at beklage, at når vi her i tinget drøfter idræt, foregår det næsten altid på denne facon. Jeg mener, at vi trænger til en dybtgående og grundig debat om idrætspolitikken herhjemme. Det er nu mere end 5 år siden, vi sidst have sådan en, og der er i dag en masse nye spørgsmål, som trænger sig på.

Et af de mest aktuelle emner er eliteidrætten i Danmark og dens forhold til den brede idrætsudfoldelse i øvrigt, både for børn, unge, voksne og ældre. Kulturministeren nedsatte et udvalg den 28. december 1979, og jeg opfattede det som et af dem, man kalder »hurtigt arbejdende udvalg«, men nu er tidspunktet, hvor arbejdet forventedes afsluttet, udskudt fra sommeren 1981 til foråret 1982; jeg har endda hørt sige, at der nu tales om efteråret 1982. Denne udskydelse svækker imidlertid værdien af udvalgets arbejde, for